

Зеленѣ се трѣвица
Слива се белѣ
А Мургашъ е още черна
Като черна врана
Тя жалостно и печално
Глѣда къмъ Балкана
Па му дума: охъ Балкане
Побратиме вѣрни
Тъмнѣ ми прѣдъ очитѣ
Днитѣ ми сж черни
Азъ немогж и за напрѣдъ
Да търпя неволя
И да глѣдамъ какъ турчина
Детето ми коли

. . . . .

Но пѣяха се и много други тогавашни бунтовнически пѣсни. Разбира се, душата на пѣснопоецитѣ бѣхж нашитѣ приятели Генко и Атанасъ, които влѣзоха въ Панайотовата чета.

Слѣдъ нѣколко почивки на пѣтя и обѣдъ въ село Велесница, четата къмъ икиндия стигна въ градеца Бърза-паланка. Тамъ распрѣдѣлиха хѣшпацитѣ по къщата за ноцувание. Бързо-паланчени, всички почти власи-рибари, ако и не съвсѣмъ възхитени отъ гоститѣ си, все пакъ доста радушно ги приеха. Почти рѣдко имаше хѣшъ да не бѣше нагостенъ въчеръта отъ хазяитѣ си, тѣй щото повечето чорба, която се готве ше въ котела остана и се разлѣ, като непотрѣбна.

На другия день четата пристигна въ Неготинъ. Неготинското градско кметство се бѣ распорѣдило да се изнесжт на края на града отъ гдѣто се очакваше четата закуски и вино за хѣшпацитѣ. Тамъ момчетата си похапнаха и посрѣбнаха отъ прочутото черно неготинско вино, и доволни отъ отличния приемъ на неготинци, и развѣселени отъ „неготинското“, тѣй бодро и юнашки съ пѣсни влѣзоха въ Неготинъ, като да не сж вървели два дена пѣтъ, а като да се връщатъ отъ едно лѣгко учение.